

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 1.044

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 11 noiembrie 2004

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 358 din 23 septembrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din Legea fondului funciar nr. 18/1991	1-4	720.	— Ordin al ministrului de stat, ministrul economiei și comerțului, privind aprobarea Listei organismelor recunoscute care efectuează evaluarea conformității echipamentelor sub presiune	7-8
Decizia nr. 417 din 14 octombrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 3 și ale art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală	4-7			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 358

din 23 septembrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Dumitru Ioniță în Dosarul nr. 5.377/2003 al Judecătoriai Târgoviște.

La apelul nominal este prezent autorul excepției, lipsind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Partea prezentă solicită admiterea excepției, arătând că, datorită modului de redactare a textului criticat, foștilor proprietari nu li se mai poate reconstitui dreptul de

proprietate pe vechile amplasamente, fapt care echivalează cu o expropriere.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, arătând că, de fapt, autorul excepției solicită o modificare a textului criticat. Or, așa cum a statuat în jurisprudența sa, Curtea nu poate da o altă formulare textelor de lege pe care le-ar considera nesatisfăcător redactate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 aprilie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 5.377/2003, **Judecătoria Târgoviște a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Dumitru Ioniță.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia consideră că textul criticat este eronat redactat, deoarece prevede că sunt și rămân în proprietatea privată a cooperativelor terenurile prevăzute de art. 22 din Legea nr. 18/1991. În opinia autorului excepției, în acest fel foștilor proprietari ai terenurilor nu li se mai poate reconstitui dreptul de proprietate pe vechile amplasamente, acest lucru echivalând cu o expropriere, fapt care contravine art. 44 și art. 136 alin. (5) din Constituție, republicată. În concluzie el propune abrogarea acestui text „ca fiind produsul unei epoci apuse”. De asemenea, mai arată autorul excepției, „ambiguitatea textului criticat permite celor de rea-credință să ceară ce nu au dreptul”.

Instanța de judecată opinează în sensul că textul criticat nu contravine prevederilor constituționale, ci, dimpotrivă, „repară o inechitate instaurată prin forma inițială a Legii nr. 18/1991”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Președintele Camerei Deputaților consideră criticile de neconstituționalitate ca neîntemeiate, arătând că la data intrării în vigoare a Legii nr. 18/1991 cooperativii erau deja proprietari în temeiul Decretului-lege nr. 42/1990. În plus, nerestituirea terenurilor foștilor proprietari nu este consecința unei protecții insuficiente a drepturilor acestora, ci recunoașterea unei stări de fapt, care, datorită existenței construcțiilor, făcea practic imposibilă restituirea acestor terenuri pe vechile amplasamente. După intrarea în vigoare a Constituției, dreptului de proprietate constituit în temeiul Legii nr. 18/1991 i se aplică regimul constituțional actual, acest drept neputând fi desființat fără a se încălca principiul neretroactivității legii.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că dispozițiile criticate din Legea nr. 18/1991 recunosc și consacră dreptul de proprietate asupra terenului aferent casei de locuit și anexelor gospodărești, precum și asupra

curții și grădinii din jurul acestora, persoanelor prevăzute de lege și nu contravin dispozițiilor constituționale privind ocrotirea și garantarea dreptului de proprietate. În ce măsură dispozițiile legale privind transformarea dreptului de folosință în drept de proprietate au fost respectate în fiecare caz în parte reprezintă o problemă ce ține de competența instanțelor judecătorești. Pentru toate aceste considerente apreciază excepția ca nefondată. Este invocată în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 5/1993.

Avocatul Poporului arată că prin dispozițiile legale criticate s-a constituit un drept de proprietate asupra terenurilor și anexelor gospodărești în favoarea proprietarilor caselor de locuit. În acest sens este invocată jurisprudența Curții Constituționale, care a statuat că prevederile constituționale actuale nu pot avea ca efect desființarea unui drept de proprietate constituit anterior intrării ei în vigoare, dispozițiile acesteia aplicându-se numai în ceea ce privește regimul juridic al acestui drept. În concluzie se apreciază că textul criticat este conform cu prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, republicată.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, al Guvernului și al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Analizând încheierea de sesizare, precum și notele scrise depuse în susținerea excepției, Curtea observă că atât instanța de judecată, cât și autorul excepției fac referire la dispozițiile art. 22 din Legea nr. 18/1991.

După republicarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, textele de lege au căpătat o nouă numerotare. Astfel, art. 22 a devenit art. 23. Așadar, Curtea va exercita controlul de constituționalitate asupra dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 18/1991, republicată, ulterior modificată și completată.

Textul criticat este următorul:

— Art. 23 alin. (1), (2) și (3): „(1) Sunt și rămân în proprietatea privată a cooperativelor sau, după caz, a moștenitorilor acestora, indiferent de ocupația sau domiciliul lor, terenurile aferente casei de locuit și anexelor gospodărești, precum și curtea și grădina din jurul acestora, determinate potrivit art. 8 din Decretul-lege nr. 42/1990 privind unele măsuri pentru stimularea țărănimii.

(2) *Suprafețele de terenuri aferente casei de locuit și anexelor gospodărești, precum și curtea și grădina din jurul acestora sunt acelea evidențiate ca atare în actele de proprietate, în cartea funciară, în registrul agricol sau în alte documente financiare, la data intrării în cooperativa agricolă de producție.*

(3) *Pentru suprafața de teren agricol atribuită de cooperativa agricolă de producție ca lot de folosință, potrivit prevederilor art. 4 din Decretul-lege nr. 42/1990, nu se reconstituie sau nu se constituie dreptul de proprietate persoanei căreia i s-a atribuit, indiferent dacă acest teren se află în continuarea grădinii în intravilan sau în alt loc, în extravilan, cu excepția celor strămutați, pentru realizarea unor investiții de interes local și de utilitate publică.*

(4) *Dispozițiile alin. (1) se aplică și persoanelor din zonele cooperativizate, care nu au avut calitatea de cooperativizator.*

Textul art. 8 din Decretul-lege nr. 42/1990 privind unele măsuri pentru stimularea țărânimii, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 30 ianuarie 1990, are următoarea redactare:

— Art. 8: *„Terenul aferent casei de locuit și anexelor gospodărești, precum și curtea și grădina din jurul acestora, în zonele cooperativizate, constituie proprietatea particulară a deținătorilor; acestea pot fi înstrăinate și lăsate moștenire.*

Terenul prevăzut la alin. 1, împreună cu lotul care poate fi atribuit în folosința membrului cooperativizator, potrivit prevederilor art. 4, nu poate depăși suprafața de 6.000 metri pătrați pentru deținătorul casei de locuit.”

Textele constituționale invocate sunt cele ale art. 44 și art. 136 alin. (5), a căror redactare este următoarea:

— Art. 44: *„(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*

(2) *Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii pot dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor numai în condițiile rezultate din aderarea României la Uniunea Europeană și din alte tratate internaționale la care România este parte, pe bază de reciprocitate, în condițiile prevăzute prin lege organică, precum și prin moștenire legală.*

(3) *Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.*

(4) *Sunt interzise naționalizarea sau orice alte măsuri de trecere silită în proprietate publică a unor bunuri pe baza apartenenței sociale, etnice, religioase, politice sau de altă natură discriminatorie a titularilor.*

(5) *Pentru lucrări de interes general, autoritatea publică poate folosi subsolul oricărei proprietăți imobiliare, cu obligația de a despăgubi proprietarul pentru daunele aduse solului, plantațiilor sau construcțiilor, precum și pentru alte daune imputabile autorității.*

(6) *Despăgubirile prevăzute în alineatele (3) și (5) se stabilesc de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergență, prin justiție.*

(7) *Dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului.*

(8) *Averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.*

(9) *Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.*”;

— Art. 136 alin. (5): *„Proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice.*”

Prin dispozițiile legale mai sus citate, s-a constituit un drept de proprietate asupra terenurilor aferente casei de locuit și anexelor gospodărești, precum și asupra curții și grădinii din jurul acestora, determinate potrivit art. 8 din Decretul-lege nr. 42/1990 privind unele măsuri pentru stimularea țărânimii, înlăturând astfel situația nefirească în care proprietarul casei de locuit era doar titularul unui drept de folosință asupra terenului.

Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, ca de exemplu, Decizia nr. 3/1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 17 mai 1993, a statuat că prevederile constituționale actuale nu pot avea drept urmare desființarea unui drept de proprietate constituit anterior intrării în vigoare a Constituției, dispozițiile acesteia aplicându-se numai în ceea ce privește regimul dreptului respectiv.

În aceste condiții, textele de lege criticate sunt în deplin acord cu prevederile art. 44 și ale art. 136 alin. (5) din Constituție, republicată.

Curtea constată că este de competența instanței de judecată de a stabili dacă pentru fiecare caz în parte sunt respectate dispozițiile legale privind constituirea dreptului de proprietate.

Examinând excepția ridicată și motivele invocate în susținerea ei, observăm că, în realitate, autorul este nemulțumit de modul de redactare a textului art. 23 din Legea nr. 18/1991, republicată, ceea ce ar presupune o modificare a acestuia, atribuit ce nu revine Curții Constituționale.

Acceptarea acestei critici ar echivala cu transformarea instanței de contencios constituțional într-un legislator pozitiv, lucru care ar contraveni art. 61 din Constituție, republicată, potrivit căruia *„Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării”*. De asemenea, este de observat că, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, *„Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”*.

În jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat că, în ceea ce privește competența sa, Curtea nu poate da o altă formulare textelor de lege pe care le-ar considera nesatisfăcător redactate (Decizia nr. 1 din 30 iunie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 28 iulie 1992). De asemenea, Curtea nu își poate asuma rolul de a crea, de a modifica sau de a abroga o normă juridică (Decizia nr. 27 din 12 martie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996) și nu se poate substitui legiuitorului pentru adăugarea unor noi prevederi legale (Decizia nr. 45 din 2 mai 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 12 mai 1995).

De altfel, asupra constituționalității dispozițiilor art. 23 din publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 676 Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, Curtea s-a din 27 iulie 2004, statuând că dispozițiile legale criticate mai pronunțat prin Decizia nr. 263 din 22 iunie 2004, sunt constituționale.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Dumitru Ioniță în Dosarul nr. 5.377/2003 al Judecătoriei Târgoviște.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 417

din 14 octombrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 3 și ale art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

neîntemeiată, susținând că textele de lege criticate sunt în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, cu atât mai mult cu cât art. 504 alin. 3 și art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală instituie tocmai normele procesuale necesare exercitării dreptului la repararea pagubei materiale sau a daunei morale în cazul condamnării pe nedrept sau al privării ori restrângerii de libertate în mod nelegal.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 3 și ale art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Grigore Tomescu în Dosarul nr. 4.414/2003 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal a răspuns Ministerul Apărării Naționale prin consilier juridic, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul părții prezente solicită Curții respingerea excepției, apreciind motivele invocate de autorul excepției ca fiind lipsite de temei juridic.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 februarie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 4.414/2003, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 3 și ale art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Grigore Tomescu într-un litigiu al cărui obiect îl constituie acțiunea în pretenții pentru repararea pagubelor suferite de autorul excepției ca urmare a arestării preventive, nedrepte.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, deoarece încalcă dispozițiile constituționale ale art. 20 alin. (1), referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 21 alin. (1) privind accesul liber la justiție, precum și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți. De asemenea, autorul excepției susține că dispozițiile art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală, prin care se instituie un termen de prescripție referitor la introducerea acțiunii pentru repararea pagubei, sunt neconstituționale.

Tribunalul București — Secția a V-a penală consideră că excepția este neîntemeiată, întrucât prevederile art. 504 alin. 3 și, pe cale de consecință, cele ale art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor art. 21 și art. 20 alin. (1) din Constituție, republicată.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate, iar în conformitate cu prevederile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, a fost solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că sunt neîntemeiate criticile formulate prin excepția de neconstituționalitate, deoarece prevederile art. 504 din Codul de procedură penală sunt în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), în temeiul cărora legiuitorul stabilește regulile privind procedura de judecată. Astfel, prevederile art. 504 alin. 3 nu îngrădesc liberul acces la justiție, ci instituie tocmai normele procesuale necesare exercitării acestui drept, fără a realiza vreo discriminare întemeiată pe vreunul din criteriile prevăzute la art. 4 alin. (2) din Constituție, republicată. În ceea ce privește dispozițiile art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală, Guvernul arată că instituirea prin lege a unui termen de prescripție este în concordanță cu prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2).

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 504 alin. 3 și ale art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală nu conțin dispoziții contrare dreptului părților interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, de a beneficia de un proces echitabil, precum și de judecarea cauzei lor într-un termen rezonabil. Referitor la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 504 alin. 3 și ale art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală față de dispozițiile art. 20 din Constituție, republicată, Avocatul Poporului menționează că acestea nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 504 alin. 3 și ale art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 504 alin. 3 (Cazuri care dau dreptul la repararea pagubei materiale sau a daunei morale în cazul condamnării pe nedrept sau al privării ori restrângerii de libertate în mod nelegal): *„Privarea sau restrângerea de libertate în mod nelegal trebuie stabilită, după caz, prin ordonanță a procurorului de revocare a măsurii privative sau restrictive de libertate, prin ordonanță a procurorului de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale pentru cauza prevăzută în art. 10 alin. 1 lit. j) ori prin hotărâre a instanței de revocare a măsurii privative sau restrictive de libertate, prin hotărâre definitivă de achitare sau prin hotărâre definitivă de încetare a procesului penal pentru cauza prevăzută în art. 10 alin. 1 lit. j).“;*

— Art. 506 alin. 2 (Acțiunea pentru repararea pagubei): *„Acțiunea poate fi introdusă în termen de 18 luni de la data rămânerii definitive, după caz, a hotărârilor instanței de judecată sau a ordonanțelor procurorului, prevăzute în art. 504.“*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă următoarele prevederi din Constituție:

— Art. 20: *„(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.“;

— Art. 21 alin. (1): *„Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.“;*

— Art. 53: *„(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune,*

după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.“

De asemenea, autorul excepției susține încălcarea prin textele de lege criticate și a dispozițiilor art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Dispozițiile art. 504 din Codul de procedură penală reglementează cazurile care dau dreptul la repararea pagubei materiale sau a daunei morale în cazul condamnării pe nedrept sau al privării ori restrângerii de libertate în mod nelegal. Aceste cazuri pot fi dovedite prin actele de procedură prevăzute în alin. 3 al art. 504, și anume: prin ordonanța procurorului de revocare a măsurii privative sau restrictive de libertate, prin ordonanța procurorului de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale pentru cauza prevăzută în art. 10 alin. 1 lit. j) ori prin hotărâre a instanței de revocare a măsurii privative sau restrictive de libertate, prin hotărâre definitivă de achitare sau prin hotărâre definitivă de încetare a procesului penal pentru cauza prevăzută în art. 10 alin. 1 lit. j).

Curtea constată că aceste prevederi legale sunt o concretizare a principiului constituțional prevăzut de art. 52 alin. (3) din Constituție, conform căruia *„Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare. Răspunderea statului este stabilită în condițiile legii [...]”*. Pe cale de consecință, realizarea dreptului la repararea de către stat a pagubei cauzate prin erorile judiciare are loc în condițiile legii, motiv pentru care este constituțională reglementarea condițiilor în care se face angajarea răspunderii statului pentru plata despăgubirilor cuvenite.

De asemenea, Curtea constată că textele de lege menționate nu numai că nu îngăduiesc accesul liber la justiție, ci instituie tocmai normele procedurale necesare exercitării acestui drept, fiind în deplină concordanță și cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), în temeiul cărora procedura de judecată este prevăzută numai prin lege.

Reglementarea expresă a actelor procedurale prin care se constată încălcarea libertății individuale nu este de natură a limita accesul liber la justiție a acelor persoane care nu se regăsesc în unul dintre cazurile enumerate în

art. 504 alin. 3, acestea având posibilitatea de a-și valorifica dreptul în justiție pe alte căi legale. Orice persoană interesată se poate adresa justiției, dar în condițiile legii și urmând procedura prevăzută de lege.

Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că liberul acces la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate, iar nu faptul că acest acces nu poate fi supus nici unei condiționări, competența de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești revenindu-i legiuitorului, fiind o aplicare a dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (2). De altfel, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (cazul *Ashingdane contra Regatului Unit al Marii Britanii — 1985*). Astfel, acest drept care cere, prin însăși natura sa, o reglementare din partea statului poate fi subiectul unor limitări sau condiționări atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției sau alte norme cuprinse în Constituția României, în pacte ori tratate internaționale la care România este parte nu prevăd imprescriptibilitatea dreptului persoanelor prejudiciate, prin măsuri ilegale de deținere, de a porni acțiune în repararea pagubei, și nici un termen limită în care acest drept poate fi exercitat. Art. 52 alin. (3) teza a doua din Constituție, republicată, prin expresia *„condițiile legii”*, lasă la opțiunea legiuitorului stabilirea condițiilor procedurale în care dreptul la reparare poate fi exercitat. Aceeași idee se regăsește și în dispozițiile art. 3 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora *„Atunci când o condamnare penală definitivă este ulterior anulată sau când este acordată grațierea, pentru că un fapt nou sau recent descoperit dovedește că s-a produs o eroare judiciară, persoana care a suferit o pedeapsă din cauza acestei condamnări este despăgubită conform legii ori potrivit practicii în vigoare în statul respectiv, cu excepția cazului în care se dovedește că nedescoperirea în timp util a faptului necunoscut îi este imputabilă în tot sau în parte”*. Termenul de 18 luni, prevăzut la art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală, este un termen de prescripție a dreptului la acțiune, rezonabil, care asigură condițiile optime celui prejudiciat pentru a exercita acțiune în justiție în scopul obținerii reparațiilor legale.

Analizând critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 53 din Constituție, republicată, se constată că stabilirea cazurilor de reparare a pagubei (art. 504 din Codul de procedură penală), precum și regulile de sesizare a

instanței de judecată (art. 506 din Codul de procedură penală) nu încalcă aceste dispoziții constituționale, deoarece art. 53 este aplicabil numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, astfel cum s-a arătat anterior, nu s-a constatat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 504 alin. 3 și ale art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Grigore Tomescu în Dosarul nr. 4.414/2003 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI COMERȚULUI

ORDIN

pentru aprobarea Listei organismelor recunoscute care efectuează evaluarea conformității echipamentelor sub presiune

Având în vedere prevederile art. 15 alin. (1) și ale art. 24 lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 584/2004 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață a echipamentelor sub presiune,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 738/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei și Comerțului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul de stat, ministrul economiei și comerțului, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Lista organismelor recunoscute care efectuează evaluarea conformității echipamentelor sub presiune, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului economiei și comerțului

nr. 93/2003 privind aprobarea Listei organismelor notificate care efectuează evaluarea conformității echipamentelor sub presiune, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 630 din 3 septembrie 2003.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul de stat,
ministrul economiei și comerțului,
Iulian Iancu,
secretar de stat

București, 26 octombrie 2004.
Nr. 720.

LISTA
organismelor recunoscute care efectuează evaluarea conformității echipamentelor sub presiune

Denumirea și adresa organismului	Nr. de identificare în Registrul organismelor recunoscute	Produsul/grupa de produse care va fi evaluat	Procedura de evaluare/sarcini specifice	Hotărârea Guvernului nr. 584/2004, art. 13
ISCIR CERT din cadrul Inspecției de Stat pentru Controlul Cazanelor, Recipientelor sub Presiune și Instalațiilor de Ridicat (ISCIR), str. Sfântul Elefterie nr. 47—49, sectorul 5, București	02	Construcții metalice, rezervoare, cisterne, containere metalice, radiatoare și cazane pentru încălzire centrală, generatoare de abur, țevi din fontă și oțel, semifabricate din metale feroase, tragere la rece, laminare la rece, trefilare, prelucrare aluminiu	<ul style="list-style-type: none"> — Controlul intern al producției cu supravegherea evaluării finale — examinare EC de tip — examinare EC a proiectului — asigurarea calității producției — asigurarea calității produsului — verificarea produsului — verificarea EC a unității de produs — asigurarea totală a calității — asigurarea totală a calității suplimentată cu examinarea proiectului și supravegherea specială a evaluării finale 	<p>Anexa nr. 4 Modulul A1</p> <p>Modulul B Modulul B1</p> <p>Modulele D și D1</p> <p>Modulele E și E1</p> <p>Modulul F Modulul G</p> <p>Modulul H</p> <p>Modulul H1</p>

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
 IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”